
FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD
FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, MIAKA 33

Mwana aliyeteuliwa kuwa mkurugenzi akiwa na miaka thelathini na mitatu, mama anayetokwa na machozi, na picha za gondola ambazo baba yake aliwahi kupiga huko Calabria.

Gillettenarrative inakukaribisha. Bado hujui una bahati kiasi gani — unakaribia kupokea kitu, na hakuna aliyekuomba chochote kama malipo. Sasa unaingia ndani ya ulimwengu wangu, karibu kiasi cha kuugusa wembe. Lakini mimi siuzi nyembe. Huo ni wa mama yangu peke yake. Haya yakiisha, hutakuwa yuleyule. Utakuwa tayari unatafuta kinachofuata. Kwa sasa, anzia hapa. Chukua muda wako.

Elisabetta, mke wangu wa mwisho — hapana, kwa kweli, mke wangu pekee hadi leo, tarehe 9 Oktoba 2026 — aliingia chumbani kwangu akilia kwa kwikwi na akafanikiwa kusema katikati ya kwikwi:

“Nimeguswa moyo.”

Kisha akaanza kulia.

Niliingiwa na wasiwasi kwamba jambo baya limetokea. Pengine alikuwa amegundua mojawapo ya miradi yangu ambayo haijakamilika. Au mtu alikuwa amegonga kengele ya mlango, akasema jina lake la ukoo ni Frega, na akaomba kumwona baba yake.

Kwa bahati nzuri, haikuwa lolote kati ya hayo.

Ha ha ha.

Alikuwa amepigiwa simu na mwana wetu Vincenzo, ambaye, akiwa na umri mdogo wa miaka thelathini na mitatu, alikuwa ameteuliwa kuwa mkurugenzi wa mojawapo ya hipamaketi kubwa zaidi za mnyororo maarufu wa rejareja wa Kijerumani Kaskazini mwa Italia.

Na hilo lilisema mengi kuhusu yeye ni nani.

Jina lake lilifichua siri.

Kama babu yake tu, MWANAMUME WA GILLETTE wa kwanza wa Kiitaliano.

Mtu ambaye usingetarajia kwamba yupo.

Nilikuwa na hamu ya kujua alivyofanikiwa, kwa hiyo nikachimbua maelezo ambayo mama yake angeweza kunipa.

Aliniambia kwamba, kwa hiari yake mwenyewe kabisa, alikuwa ameandaa mfululizo wa miradi na kuwasilisha majalada yake kwa timu ya usimamizi wa biashara ya Italia, pamoja na picha za MPANGILIO WA GONDOLA.

Aliwaacha nyuma wote waliokuwa chumbani — na kila mshindani.

Hakuna aliyewahi kufanya hivyo kabla.

Majaliwa yake yalikuwa yanaanza kufunuka.

Alikuwa wa kwanza barani Ulaya.

Ilinijia kwamba mimi pia, nikiwa na miaka ishirini na minane, nilikuwa nimeandaa mradi kama huo katika GILLETTE ITALIA. Nilikuwa nimeiwasilishia Bodi ya Italia picha za gondola katika supamaketi 350 kote Calabria, zilizotayarishwa pamoja na timu yangu ya uonyeshaji bidhaa iliyokuwa ya wanawake pekee.

Picha hizo zilionyesha MPANGILIO wa kawaida wa maonyesho pamoja na mpangilio wa pili wa bidhaa, uliojadiliwa moja kwa moja na mmiliki wa kila duka.

Niliwaambia wamiliki kwamba supamaketi yao ingeonekana duniani kote, kuanzia Milano na kuishia Boston.

Hakuna mwanamume wa Calabria ambaye angeweza kamwe kumkatalia mwanamke.

Na hata leo, nikiwa na miaka sitini na mmoja, naweza tu kuthibitisha hilo.

Sikuwahi kuwa na uhakika kwamba picha hizo zingeonekana kweli duniani kote.

Lakini nilikuwa nimefanya kazi yangu.

Kuuza kile ambacho hakuna mtu angeweza kukinunua kamwe:

tumaini.

Lakini **kamwe si ahadi.**

Nilikuwa na hakika kwamba Babu Vincenzo, popote alipokuwa, alikuwa akitutazama mimi na mjukuu wake, na kwa hakika angesema:

“Haya, vijana. Kazi imefanyika.”

Tabasamu hafifu kabisa.

Kisha:

“Sasa, tushughulikie kazi. Iacheni noir kwa wikendi — lakini daima baada ya familia.”

Ferdinando